

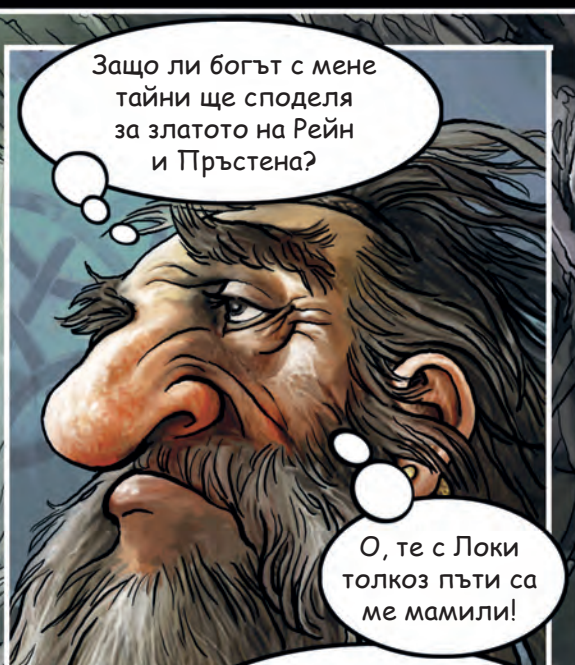
От самото начало на битието Игдразил, огромното ясеново дърво, се носеше по вълните на времето. В корените му извираше Изворът на познанието и там трите Норни неуморно предяха нишките на съдбите и ги втъкаваха в гигантско платно. Светове бяха окичили дървото като едри плодове: Хелхайм, царството на Йорд - богинята на Земята; студеният Йотунхайм - дом на могъщите великани; Нибелхайм, в чиито недра джуджета нибелунги копаеха злато и сребро; Асгард, където живееха боговете, а в средата се намираше Мидгард, светът на хората.

А най-желаното и най-страховито съкровище по целия Игдразил сияеше на скала наред бурното течение на могъщия Рейн: буца злато, пращинка от окоето на Имир. Пазеха го три сестри нимфи и неизпълнима заръка - да го вземе в ръка би могъл само онзи, пожертвал любовта. Изтръгнал я из корен от душата си. Мнозина бяха загинали заради страстта да притежават Рейнското злато и ден не минаваше без отчаян удавник, защото обещаваше и награда неизмерима: според предсказанието направен от него Пръстен щеше да владее всички светове и да ги подчини на волята си. Неведнъж върховният бог Вотан въздишаше по могъществото, което татко Рейн къпеше с вълните си.

Неведнъж въздишаше по златото и Алберих - крал на Нибелхайм и всички нибелунги. Той беше изключителен ковач и ненадминат магьосник, прославен надлъж и нашир, но нямаше мира, откакто бе чул от Вотан за Рейнското злато.

В подземното си царство той държеше несметни съкровища, ала искаше много повече - и злато, и власт. И тъй големи бяха алчността и копнежът му, че преуспя там, където всички се проваляха.

Защо ли богът с мене тайни ще споделя за златото на Рейн и Пръстена?

О, те с Локи толкоз пъти са ме мамили!

„Нищо не се губи, ако я изтръгнеш от сърцето си!“ Ами вярно си е, от туй дупка в душата не остава.

„Любовта е силно надценявана, приятелю!“ - тъй рече.

„Да господстваш над всичко, да не се оспорва думата ти... да не е нужна дори..." - че то в пъти е по-важно от някаква си любов...

Но защо ли Вотан истината ще рече на мене?

Ден след ден неуморно потъпкваше любовта в душата си, бронираше сърцето си срещу приятелството и добротата... и като беше напълно сигурен, че само златото царства в душата му, излезе през портите на Нибелхайм и се спусна по склона към буйния Рейн.

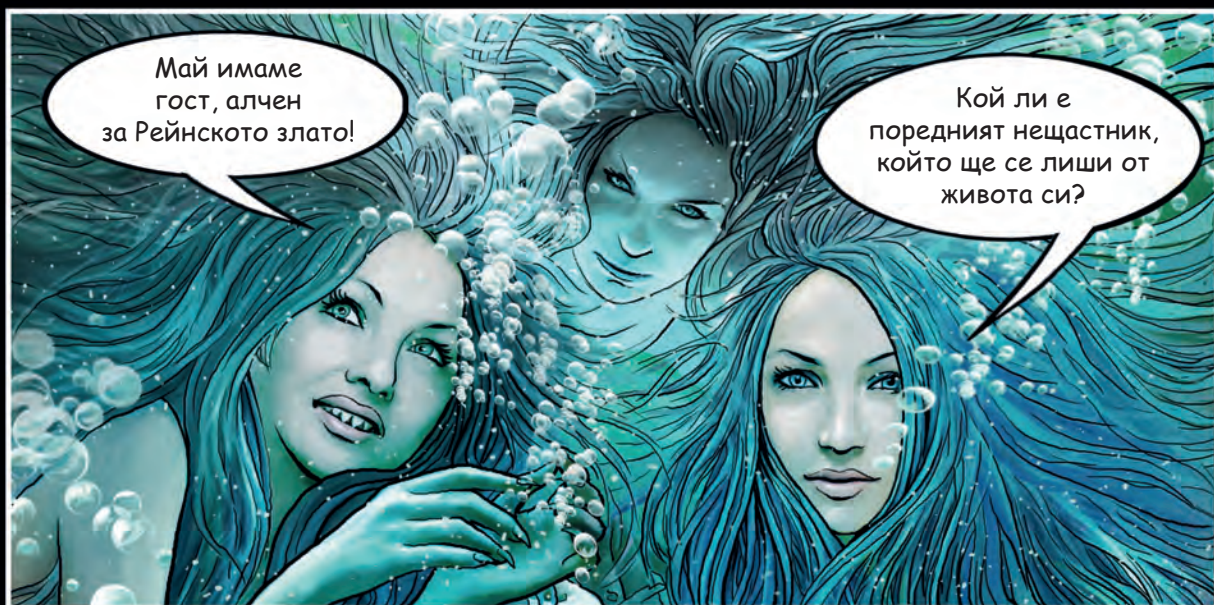

Джуджето бавно и тромаво се спускаше по криволичещата пътечка между канарите на речния бряг, подхлъзваше се непрестанно и на всяка крачка аха-аха да падне в реката.

Глупав и непохватен изглеждаше Алберих, но всъщност бе сърчен, пъргав и коварен.

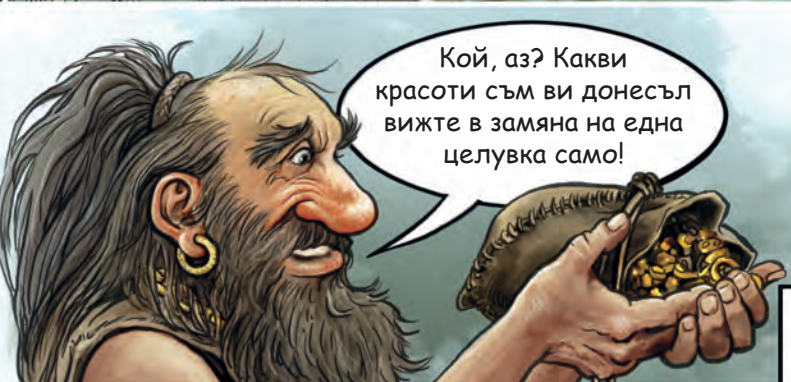

Но пък
погледнете какво
съм ви донесъл,
милуванки мои!

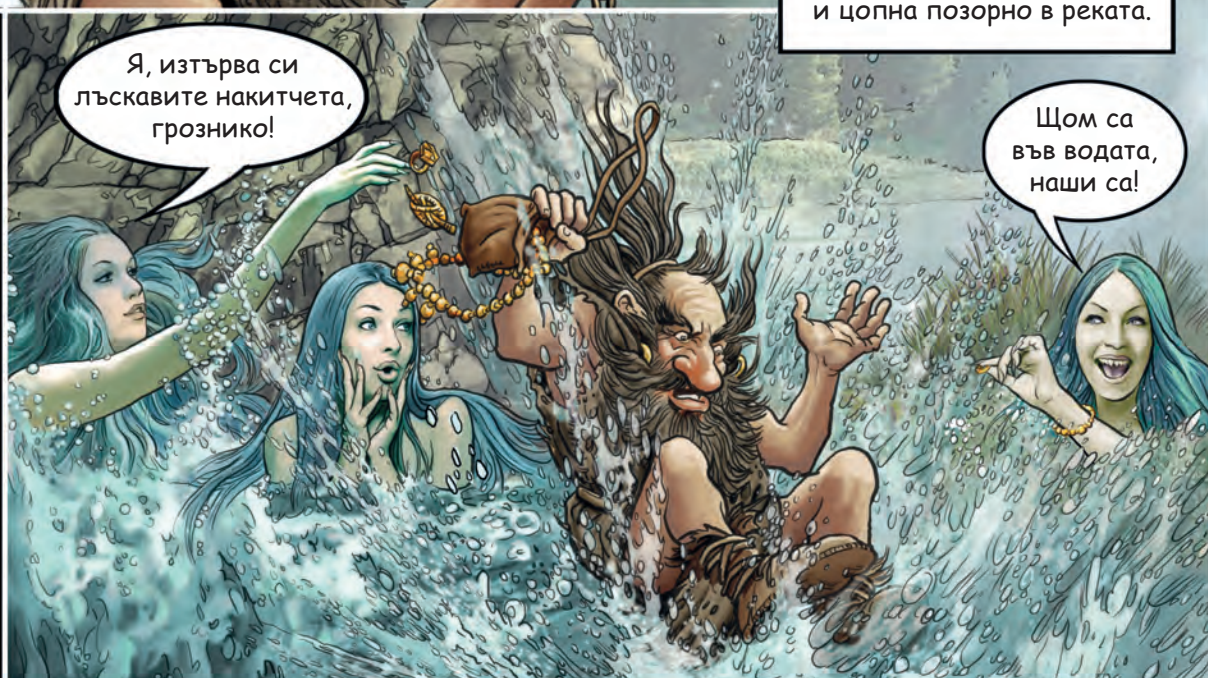
Дайте само с пръст
да ви докосна, копринените
ви коси да погала
и мраморната кожа!

Дошъл си с
дребните си дрънкулки
да се опитваш да ни
подкупиш ли?

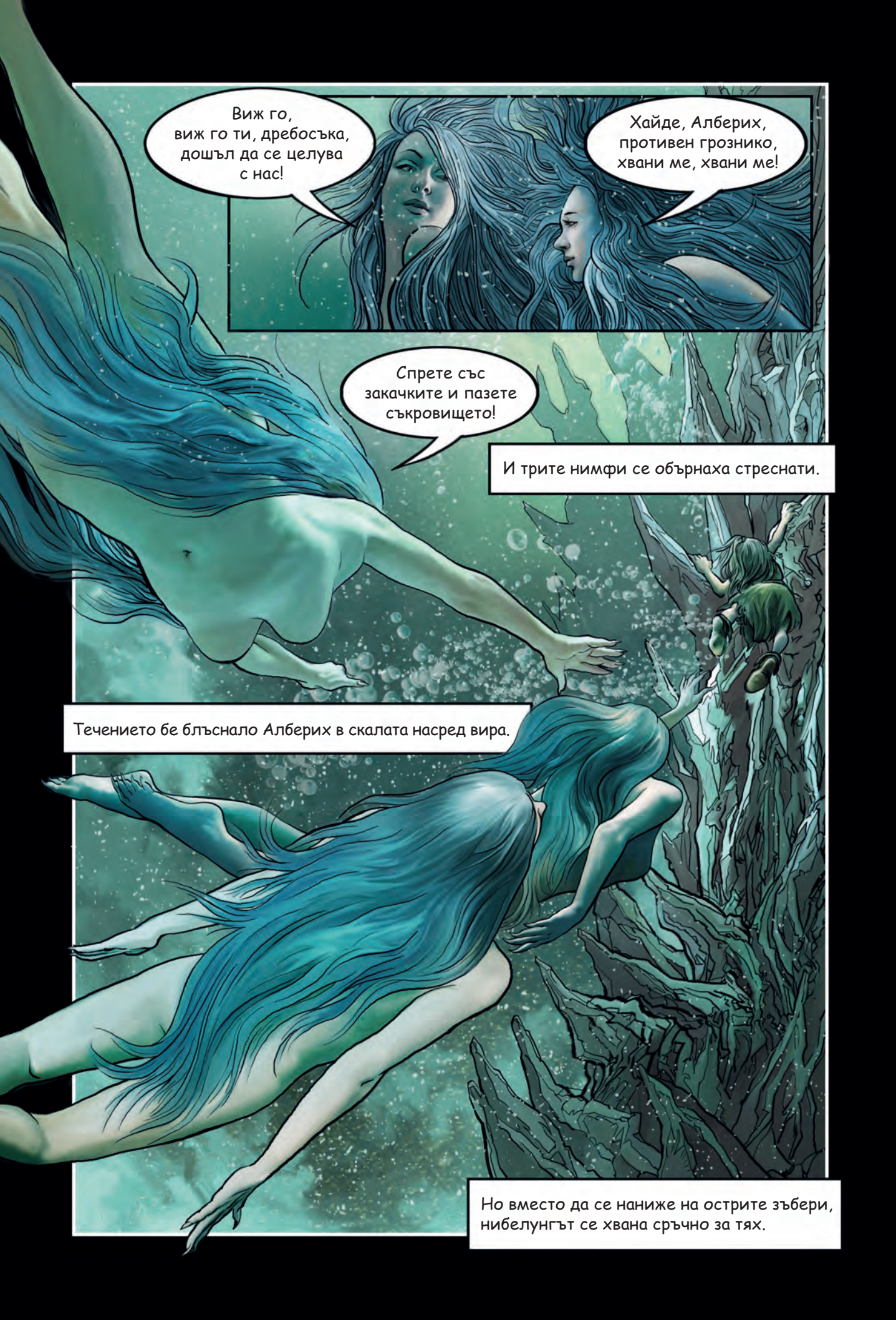
Кой, аз? Какви
красоти съм ви донесъл
вижте в замяна на една
целувка само!

Изведнъж джуджето
се подхлъзна, хързули се
и цопна позорно в реката.

Я, изтърва си
лъскавите накитчета,
грознико!

Щом са
във водата,
наши са!

Виж го,
виж го ти, дребосъка,
дошъл да се целува
с нас!

Хайде, Алберих,
противен грознико,
хвани ме, хвани ме!

Спрете със
закачките и пазете
съкровището!

И трите нимфи се обърнаха стреснати.

Течението бе блъснало Алберих в скалата наред вира.

Но вместо да се наниже на остриите зъбери,
нибелунгът се хвана сърчно за тях.

Хоп-хоп-хоп и вече се
бе измъкнал от водата.

Противен, а?
Грозен!
Отвратителен,
ужасен урод!

Хоп-хоп-хоп и вече бе
стигнал до кухнята.

Глупави,
самовлюбени рибоци
такви! Плъю на вашата
любов! Притривала
ми е!

Хоп-хоп и сграбчи с две
ръце Рейнското злато!

Според вас колко
струва една жалка
любов в сравнение
с целия свят, а?

Рейн кипна, белочели вълни се засилиха
към зъбера и се протегнаха да сграбчат
наглия крадец. Напразно - пазеше го магия
и нито капка не стигна до нибелунга.

Отричам се от любовта!
Навеки до шушка я изкоренявам,
тоз плевел ненужен!

С радост
я заменявам за властта
над целия свят!

Тепърва ще научите
вие кой е Алберих, крал
на нибелунгите!

Злото бе свършено и в следващия миг джуджето изчезна.